Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
JÁNA MAZÁKA
přednesené dne 12. července 2012 [1]

Věc C-534/10 P

Brookfield New Zealand Ltd
Elaris SNC
proti
Odrůdovému úřadu Společenství (OÚS)

a Schniga GmbH

„Odrůdová práva Společenství — Nařízení (ES) č. 2100/94 — Diskreční pravomoc OÚS — Nové předložení materiálu prostého virů za účelem technického zkoušení“

I – Úvod

1. Projednávaným kasačním opravným prostředkem navrhují společnosti Brookfield New Zealand Limited (dále jen „Brookfield“) a Elaris SNC (dále jen „Elaris“) (nebo – společně – účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek, dále jen „navrhovatelky“), aby Soudní dvůr zrušil rozsudek ve věci T-135/08, Schniga v. OÚS (Gala Schnitzer) [2] (dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunál (šestý senát) zrušil rozhodnutí odvolacího senátu Odrůdového úřadu Společenství (dále jen „OÚS“ nebo „Úřad“) ze dne 21. listopadu 2007, kterým bylo uděleno odrůdové právo Společenství pro odrůdu jablka „Gala Schnitzer“ (věci A 003/2007 a A 004/2007) (dále jen „sporné rozhodnutí“).

2. Kasační opravný prostředek v zásadě nastoluje otázku, zda Tribunál správně vyložil rozsah diskreční pravomoci svěřené OÚS, když rozhodl, že OÚS byl v rámci řízení o žádosti o udělení odrůdového práva oprávněn povolit předložení nového rostlinného materiálu pro technické zkoušení.

II – Právní rámec

3. V rozhodné době byly pravidly upravujícími odrůdová práva Společenství pravidla stanovená nařízením Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 o odrůdových právech Společenství [3], ve znění nařízení Rady (ES) č. 2506/95 [4] (dále jen „nařízení č. 2100/94“).

1 — Původní jazyk: angličtina.

2 — Rozsudek ze dne 13. září 2010, Sb. rozh. s. II-5089.

3 — Úř. věst. L 227, s. 1; Zvl. vyd. 03/16, s. 390.

4 — Nařízení Rady (ES) č. 2506/95 ze dne 25. října 1995, kterým se mění nařízení (ES) č. 2100/94 o odrůdových právech Společenství (Úř. věst. L 258, s. 3; Zvl.vyd. 03/18, s. 255).

4. Článek 10 odst. 1 nařízení č. 2100/94, nadepsaný „Novost“, stanoví:

„Odrůda se považuje za novou, pokud v den podání žádosti stanoveným podle článku 51 byly složky odrůdy popřípadě sklizený materiál této odrůdy prodávány šlechtitelem nebo se souhlasem šlechtitele ve smyslu článku 11 nebo odevzdány jiným způsobem k použití odrůdy jiné osobě:

a) na území Společenství nejvýše jeden rok,

[…]“

5. Článek 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94, nadepsaný „Technické zkoušení“ 1 stanoví

„Úřad pomocí obecných pravidel nebo požadavku v konkrétním případě určí, kdy, kde a v jakém množství a jakosti je třeba předložit materiál pro technické zkoušení, jakož i referenční vzorek.“

6. Článek 61 nařízení 2100/94 obsahuje výčet okolnosti, za kterých může být žádost o odrůdové právo Společenství zamítnuta. V rozsahu relevantním pro účely tohoto řízení stanoví:

„1. Úřad zamítne žádost o odrůdové právo Společenství, pokud a jakmile zjistí, že žadatel:

[…]

b) nevyhověl pravidlu nebo požadavku podle čl. 55 odst. 4 nebo 5 ve stanovené lhůtě, ledaže Úřad toto nepředložení schválí;

[…]“

7. Článek 73 nařízení č. 2100/94, nadepsaný „Žaloby proti rozhodnutím odvolacích senátů“ stanoví:

„1. Rozhodnutí odvolacích senátů, která rozhodla o stížnosti, jsou napadnutelná žalobou u Soudního dvora.

2. Žaloba je přípustná z důvodu nepříslušnosti, porušení podstatných procesních předpisů, porušení Smlouvy, tohoto nařízení nebo právní normy, kterou je třeba použít při jejím provádění, nebo z důvodu zneužití pravomoci.

3. Soudní dvůr může napadnuté rozhodnutí zrušit nebo změnit.

4. Žaloba přísluší účastníkům řízení u odvolacího senátu, kteří se svými žádostmi zcela nebo zčásti neuspěli.

[…]“

8. Článek 80 odst. 1 nařízení č. 2100/94, nadepsaný „Navrácení do původního stavu“, zní:

„Pokud bylo žadateli o odrůdové právo Společenství, držiteli nebo jinému účastníkovi řízení u Úřadu navzdory největší svědomitosti za daných okolností znemožněno vůči Úřadu dodržet lhůtu, navrátí se na jeho žádost jeho práva do původního stavu, pokud toto znemožnění má za přímý následek podle tohoto nařízení ztrátu práva nebo opravného prostředku.“

III – Skutkové okolnosti

9. V napadeném rozsudku byly skutkové okolnosti, které vedly ke vzniku projednávaného sporu, popsány takto:

„1. Dne 18. ledna 1999 podalo Konsortium Südtiroler Baumschuler (KSB), jehož právní nástupkyní se stala žalobkyně [Schniga], žádost o odrůdové právo Společenství k [OÚS] na základě [nařízení č. 2100/94].

2. Tato žádost byla zapsána pod číslem 1999/0033.

3. Odrůdové právo Společenství bylo požadováno pro odrůdu jablka (*Malus Mill*) Gala Schnitzer.

4. OÚS pověřil Bundessortenamt (německý Spolkový úřad pro ochranu rostlinných odrůd), aby provedl technické zkoušení podle čl. 55 odst. 1 nařízení č. 2100/94.

5. Dopisem ze dne 26. ledna 1999 zaslaným zástupci KSB požádal OÚS konsorcium KSB, aby OÚS a Bundessortenamt předložilo v období od 1. do 15. března materiál nezbytný k technickému zkoušení, a sice deset kmenových výhonků ve vegetačním klidu k roubování 1999. OÚS rovněž upřesnil, že KSB má povinnost dodržovat všechny použitelné rostlinolékařské a celní podmínky vztahující se k zasílání materiálu.

6. Bundessortenamt obdržel uvedený materiál dne 9. března 1999.

7. Dopisem ze dne 25. března 1999 zaslaným zástupci KSB potvrdil OÚS převzetí požadovaného materiálu a uvedl, že zmíněný materiál byl předložen Bundessortenamt v dobrém stavu a ve stanovené lhůtě, ale nebylo k němu přiloženo rostlinolékařské osvědčení. OÚS požádal KSB o co nejrychlejší dodání tohoto nezbytného dokumentu.

8. Dne 23. dubna 1999 zaslalo KSB Bundessortenamt evropský rostlinolékařský pas a uvedlo, že orgán, který tento pas vydal, a sice úřad na ochranu rostlin samosprávné provincie Bolzano (Itálie), uvedl, že tento dokument slouží jako rostlinolékařské osvědčení.

9. E-mailem ze dne 3. května 1999 Bundessortenamt uvědomil KSB o včasném obdržení materiálu a jeho vhodnosti a o tom, že dodaný evropský rostlinolékařský pas byl dostačující pro účely technického zkoušení a ověření, zda byly splněny hmotněprávní podmínky pro udělení odrůdového práva Společenství. Vyžádal si však opis úředního osvědčení potvrzujícího nepřítomnost viru v předloženém materiálu.

10. V roce 2001 KSB uvědomilo Bundessortenamt o tom, že nemohlo dodat požadované rostlinolékařské osvědčení, neboť vyšlo najevo, že materiál předložený v březnu 1999 pro technické zkoušení obsahoval latentní viry.

11. E-mailem ze dne 4. května 2001 uvědomil Bundessortenamt OÚS o svém záměru vykořenit infikovaný materiál, aby se infekce nerozšířila na ostatní rostliny, a navrhl OÚS, aby po KSB požadoval předložení nového materiálu prostého virů za účelem nového technického zkoušení.

12. E-mailem ze dne 8. května 2001 zaslaným Bundessortenamt poskytl OÚS svůj souhlas s vykořeněním infikovaného materiálu a rozhodl se požádat KSB, aby v březnu 2002 předložilo nový materiál prostý virů. Rovněž uvedl, že jelikož pokyny týkající se předložení materiálu neuváděly, že materiál nesmí být stižen virem, ale uváděly pouze to, že musí splňovat požadavky evropského rostlinolékařského pasu, nemohlo být KSB činěno odpovědným za danou situaci, takže by bylo nespravedlivé zamítnout žádost týkající se odrůdy Gala Schnitzer, a navrhované řešení se tudíž jeví jako nejlepší.

13. E-mailem ze dne 13. června 2001 OÚS oznámil KSB, že se souhlasem Bundessortenamt rozhodl povolit vzhledem k tomu, že jeho pokyny týkající se dodání rostlin a požadavků týkajících se jejich zdravotního stavu nebyly dostatečně jasné, aby KSB v březnu 2002 Bundessortenamt předložilo nový materiál prostý virů, k němuž bude přiloženo rostlinolékařské osvědčení potvrzující tento stav, aby tak mohlo být pokračováno v průzkumu žádosti týkající se odrůdy Gala Schnitzer.

14. Po novém technickém zkoušení dospěl Bundessortenamt ve své závěrečné zprávě ze dne 16. prosince 2005 k závěru, že se odrůda Gala Schnitzer liší od nejbližší odrůdy sloužící jako referenční odrůda, a sice odrůdy Baigent, na základě přídavné vlastnosti ‚Ovoce: šířka rýh'.

15. Dne 5. května 2006 vedlejší účastnice Elaris SNC, která je držitelkou licence k odrůdovému právu pro odrůdu Baigent, a Brookfield New Zealand Ltd, která je majitelkou tohoto práva, podaly k OÚS námitky na základě článku 59 nařízení č. 2100/94 proti udělení ochrany odrůdě Gala Schnitzer.

16. Námitky byly založeny na starším odrůdovém právu k odrůdě jablka (*Malus Mill*) Baigent.

17. Důvody uplatněnými na podporu námitek byly jednak důvod uvedený v čl. 61 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2100/94, neboť skutečnost, že žalobkyně nedodržela podmínky týkající se předložení materiálu pro technické zkoušení, které byly vymezeny v dopisech OÚS z 26. ledna a 25. března 1999, měla vést OÚS k zamítnutí žádosti týkající se odrůdy Gala Schnitzer, a jednak důvod uvedený v článku 7 nařízení č. 2100/94, neboť odrůda Gala Schnitzer se neliší od odrůdy Baigent.

18. Dne 14. prosince 2006 předseda OÚS schválil používání přídavné vlastnosti ‚Ovoce: šířka rýh' za účelem prokázání odlišnosti odrůdy Gala Schnitzer.

19. Rozhodnutími EU 18759, OBJ 06-021 a OBJ 06-022 ze dne 26. února 2007 udělil výbor příslušný k rozhodování o námitkách proti udělení odrůdového práva Společenství (dále jen ‚výbor') požadovanou ochranu pro odrůdu Gala Schnitzer a námitky zamítl.

20. Dne 11. dubna 2007 podaly vedlejší účastnice proti těmto třem rozhodnutím odvolání k odvolacímu senátu OÚS na základě článků 67 až 72 nařízení č. 2100/94.

21. [Sporným] rozhodnutím ze dne 21. listopadu 2007 zrušil odvolací senát rozhodnutí o udělení odrůdového práva Společenství pro odrůdu Gala Schnitzer, jakož i rozhodnutí zamítající námitky, a sám zamítl žádost týkající se odrůdy Gala Schnitzer. Shledal zejména, že čl. 61 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2100/94 neumožňuje OÚS povolit KSB, aby předložilo nový materiál, neboť KSB nevyhovělo požadavku v konkrétním případě ve smyslu čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94, tj. požadavku OÚS na dodání rostlinolékařského osvědčení potvrzujícího, že předložený materiál je prostý virů."

IV – Žaloba k Tribunálu a napadený rozsudek

10. Návrhem došlým Tribunálu dne 4. dubna 2008 podala společnost Schniga žalobu na neplatnost napadeného rozhodnutí.

11. Navrhovatelky v tomto řízení, společnosti Brookfield a Elaris, vstoupily do řízení před Tribunálem jako vedlejší účastnice řízení na podporu návrhových žádání OÚS.

12. Žaloba na neplatnost byla založena na třech žalobních důvodech: (i) nepřípustnost námitek uplatněných vedlejšími účastnicemi řízení k OÚS; (ii) porušení čl. 61 odst. 1 písm. b) a článku 62 nařízení č. 2100/94, a (iii) porušení čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94.

13. Tribunál se po prohlášení prvního žalobního důvodu za nepřípustný – poprvé byl totiž uplatněn teprve v řízení před Tribunálem – zabýval přípustností třetího žalobního důvodu, který se týkal údajného porušení čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94 odvolacím senátem. Tribunál v bodě 39 napadeného rozsudku uvedl, že tím, že odvolací senát posuzoval dopisy OÚS ze dne 26. ledna 1999 a 25. března 1999, provedl právní posouzení, které bylo možné napadnout v uvedeném řízení. Tribunál proto dospěl k závěru, že třetí žalobní důvod je přípustný.

14. Pokud jde o věc samou, Tribunál nejprve zkoumal třetí žalobní důvod. V této souvislosti odmítl názor odvolacího senátu uvedený ve sporném rozhodnutí, podle kterého čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94 neumožňuje OÚS, aby povolil předložení nového materiálu pro technické zkoušení.

15. Při definování rozsahu diskreční pravomoci přiznané OÚS na základě čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94 Tribunál v bodě 63 napadeného rozsudku rozhodl, že diskreční pravomoc zahrnuje právo OÚS definovat, považuje-li to v konkrétním případě za nutné, předběžné podmínky pro průzkum žádosti o odrůdové právo Společenství, pokud ještě neuplynula lhůta, ve které musí žadatel o odrůdové právo odpovědět na požadavek v daném konkrétním případě, který mu byl adresován, ve smyslu tohoto ustanovení. Tribunál v bodě 64 napadeného rozsudku konkrétně uvedl, že je v souladu se zásadou řádného úředního postupu i s potřebou zajistit řádný průběh a účinnost řízení, aby OÚS, pokud má za to, že nepřesnost, kterou shledal, může být napravena, měl možnost pokračovat v průzkumu žádosti, která k němu byla podána. Jak Tribunál rozhodl v bodě 65 napadeného rozsudku, diskreční pravomoc přiznaná OÚS mu dále umožňuje se ujistit, že jeho požadavky v konkrétním případě jsou jasné a že žadatelé jsou si jednoznačně vědomi svých práv a povinností.

16. Tribunál ve světle posouzení relevantních skutkových okolností, které stály u zrodu věci, která mu byla předložena, dospěl k závěru, že odvolací senát tím, že konstatoval, že OÚS porušil čl. 61 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2100/94, když KSB povolil předložení nového materiálu – zatímco podle tohoto ustanovení byl povinen žádost KSB zamítnout, jakmile zjistil, že žadatel v konkrétním případě nesplnil požadavek – nesprávně vyložil rozsah diskreční pravomoci přiznané OÚS v čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94.

17. Tribunál v důsledku toho konstatoval, že není nutné zkoumat, zda je druhý žalobní důvod opodstatněný, zamítl návrh vedlejších účastnic řízení na změnu sporného rozhodnutí, žalobě vyhověl a sporné rozhodnutí zrušil.

V – Návrhová žádání v řízení před Soudním dvorem

18. Navrhovatelky se domáhají toho, aby Soudní dvůr napadený rozsudek zrušil a vrátil věc Tribunálu k novému rozhodnutí, nebo podpůrně aby konečným rozsudkem zamítl žalobu společnosti Schniga, a v důsledku toho potvrdil sporné rozhodnutí odvolacího senátu. Kromě toho požadují, aby Soudní dvůr uložil odpůrkyním náhradu nákladů řízení.

19. OÚS a Schniga navrhují, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek a uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení.

VI – Kasační opravný prostředek

20. Navrhovatelky uplatňují dva důvody kasačního opravného prostředku; oběma zpochybňují posouzení Tribunálu týkající se třetího žalobního důvodu uplatněného společností Schniga v řízení v prvním stupni.

21. První důvod kasačního opravného prostředku spočívá v tom, že Tribunál měl třetí žalobní důvod uplatněný společností Schniga v prvním stupni řízení prohlásit za nepřípustný a že Tribunál porušil čl. 73 odst. 2 nařízení č 2100/94 nelegitimním přezkumem skutkových zjištění posouzených odvolacím senátem. Svým druhým důvodem kasačního opravného prostředku, který sestává z několika částí, navrhovatelky tvrdí, že Tribunál nesprávným výkladem rozsahu diskreční pravomoci přiznané OÚS porušil čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94 ve spojení s čl. 61 odst. 1 písm. b) a článkem 80 uvedeného nařízení.

A – *První důvod kasačního opravného prostředku*

1. Hlavní argumenty účastníků řízení

22. Navrhovatelky svým prvním důvodem kasačního opravného prostředku tvrdí, že Tribunál tím, že v souvislosti s třetím žalobním důvodem společnosti Schniga přezkoumával skutková zjištění odvolacího senátu, překročil svou pravomoc, která je definována v čl. 73 odst. 2 nařízení č. 2100/94. Rozsah přezkumu definovaný v uvedeném ustanovení je podle nich omezen na přezkum legality rozhodnutí odvolacího senátu a na právní otázky a případy zneužití pravomoci.

23. Tribunál proto podle navrhovatelek neměl přezkoumávat posouzení odvolacího senátu stran obsahu a významu dvou dopisů z 26. ledna 1999 a 25. března 1999. Pokud by akceptoval posouzení skutkových okolností odvolacím senátem, nemohl by dospět k závěru, že OÚS v květnu 2001 mohl nadále uplatňovat svou pravomoc podle čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94, aby objasnil své předchozí požadavky.

24. OÚS a Schniga odmítají tvrzení, podle kterého Tribunál překročil svou pravomoc. Konkrétně tvrdí, že z judikatury Soudního dvora vyplývá, že Tribunál má výlučnou pravomoc pro zjišťování a posouzení relevantních skutkových okolností a zhodnocení důkazů. Tudíž i v případě, že by Soudní dvůr konstatoval, že Tribunál skutečně přezkoumával skutková zjištění, by takový přezkum přesto spadal do působnosti Tribunálu. OÚS a Schniga se však domnívají, že Tribunál v napadeném rozsudku přezkoumal právní kvalifikaci skutkových okolností, nikoliv skutková zjištění.

2. Posouzení

25. První důvod kasačního opravného prostředku je patrně založen na nepochopení pravomoci svěřené Tribunálu přezkoumávat legalitu rozhodnutí odvolacího senátu podle čl. 73 odst. 2 nařízení č. 2100/94.

26. Zatímco v tomto ohledu je pravomoc Soudního dvora v řízení o kasačním opravném prostředku podle ustálené judikatury omezena na přezkoumávání právních otázek, z rozsudku Schräder v. OÚS jednoznačně vyplývá, že pravomoc Tribunálu přezkoumávat legalitu rozhodnutí přijatých odvolacím senátem naopak zahrnuje pravomoc zjišťovat a posuzovat relevantní skutkové okolnosti a hodnotit důkazy[5].

5 — V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. dubna 2010, C-38/09 P, Sb. rozh. s. I-3209, bod 69; viz též mé stanovisko v uvedené věci, body 20 až 23.

27. V tomto kontextu je rovněž třeba uvést, že nařízení č. 2506/95 změnilo článek 73 nařízení č. 2100/94 právě s cílem uvést odvolací řízení podle režimu odrůdového práva Společenství do souladu s úpravou stanovenou v čl. 63 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství pro přezkum legality rozhodnutí odvolacích senátů Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (dále jen „OHIM“) Tribunálem [6].

28. Podle výkladu čl. 63 odst. 2 nařízení č. 40/94 podaného Soudním dvorem, který lze tedy vztáhnout i na článek 73 nařízení č. 2100/94, může Tribunál provádět plný přezkum legality rozhodnutí odvolacích senátů OHIM a v případě potřeby zkoumat, zda tyto senáty provedly správné právní posouzení skutkového stavu sporu, nebo zda posouzení skutkových okolností, které byly zmíněným senátům předloženy, není stiženo vadou [7].

29. Z toho vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku, vycházející z porušení čl. 73 odst. 2 nařízení č. 2100/94 musí být zamítnut jako neopodstatněný.

B – *Druhý důvod kasačního opravného prostředku*

1. Hlavní argumenty účastníků řízení

30. V rámci svého druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že Tribunál nesprávně vyložil rozsah diskreční pravomoci přiznané OÚS na základě čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94 ve spojení s čl. 61 odst. 1 písm. b) a článkem 80 uvedeného nařízení. Navrhovatelky v tomto ohledu uvádějí řadu chybných zjištění nebo domněnek, kterých se podle jejich názoru Tribunál dopustil v napadeném rozsudku v důsledku nesprávného výkladu pravomocí OÚS.

31. Zejména tvrdí, že Tribunál pochybil, když měl za to, že OÚS měl pravomoc k tomu, aby vznášel požadavky v konkrétních případech nejen na kvalitu materiálu, který má být předložen v určité lhůtě, nýbrž rovněž na listinné důkazy takové kvality. Podle navrhovatelek se však konkrétní požadavky ve smyslu čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94 mohou týkat pouze samotného materiálu.

32. Navrhovatelky dále tvrdí, že Tribunál pochybil, když rozhodl, že OÚS může své požadavky v konkrétních případech rozdělit na dva autonomní a nezávislé požadavky; jeden týkající se vlastního materiálu, a druhý týkající se listinných důkazů, například předložení rostlinolékařského osvědčení.

33. Tribunál podle navrhovatelek pochybil rovněž z pohledu čl. 61 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2100/94, když předpokládal, že OÚS byl oprávněn povolit nové předložení materiálu prostého virů, ačkoli uplynula lhůta pro předložení materiálu a bylo definitivně zřejmé, že materiál není prostý virů. Tribunál nesprávně rozhodl, že slovní spojení „co nejrychleji“ nemůže být ve vztahu k výzvě k zaslání chybějícího rostlinolékařského osvědčení pro materiál, který již byl předložen, vykládáno jako lhůta a v žádném případě jako lhůta, která uplynula, v souvislosti s individuálním požadavkem ve smyslu čl. 55 odst. 4 nařízení č.2100/94, v důsledku toho měla být žádost zamítnuta na základě čl. 61 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení.

34. Tribunál se kromě toho podle navrhovatelek dopustil pochybení, když měl za to, že OÚS má plnou diskreční pravomoc zajistit sám, bez jakéhokoliv dalšího hierarchického nebo soudního přezkumu, právní přesnost a jasnost svých požadavků v konkrétních případech. Tribunál se v tomto ohledu mýlil, když rozhodl, že otázka dobré či zlé víry při výkladu takových požadavků není relevantní. Neověřil ani meze stanovené postupem pro navrácení do původního stavu podle článku 80 nařízení č. 2100/94, které OÚS zjevně nevzal v úvahu.

6 — Úř. věst. L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146; viz třetí bod odůvodnění nařízení č. 2506/95.

7 — Viz zejména rozsudek ze dne 18. prosince 2008, Les Éditions Albert René v. OHIM (C-16/06 P, Sb. rozh. s. I-10053, body 38 a 39).

35. OÚS v odpovědi tvrdí, že vždy zastával názor, že byl oprávněn povolit žadateli, aby podruhé předložil rostlinný materiál, pokud nebyl požadavek v konkrétním případě (dopis z 26. ledna 1999) dostatečně přesný. Při posuzování požadavků, které OÚS v tomto konkrétním případě uplatnil, je třeba mít, ve světle zásady právní jistoty, na zřeteli význam přesných pokynů.

36. Pokud jde o požadavek týkající se kvality rostlinného materiálu, který má být předložen, OÚS tvrdí, že teprve po uplynutí lhůty pro předložení materiálu a po samotném předložení materiálu bylo objasněno, že rostlinný materiál musí být prostý virů. Požadavek vznesený dne 26. ledna 1999 v tomto ohledu nebyl dostatečně jasný.

37. Z uvedeného důvodu nelze podle názoru OÚS konstatovat, že KSB nesplnilo požadavek podle čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94. Z toho vyplývá, že nebyl dán důvod pro odmítnutí žádosti KSB podle čl. 61 odst. 1 nařízení č. 2100/94.

38. Pokud jde o vyžádání dokumentů, OÚS souhlasí s Tribunálem, že před tím, než může být žádost zamítnuta z důvodu nepředložení relevantních dokumentů, musí být požadavek jednoznačný, a to včetně stanovené lhůty.

39. OÚS dále tvrdí, že postup navrácení do původního stavu, stanovený v článku 80 nařízení č. 2100/94 nebyl použitelný za okolností dotčené věci, jelikož údaj „co nejrychleji“ nebyl dostatečně přesný k tomu, aby stanovil lhůtu, ve které měl žadatel jednat. V každém případě, i kdyby takový údaj měl být považován za dostatečně přesný, není článek 80 nařízení č. 2100/94 použitelný v případech, kdy úřad přispěl ke zpoždění, v tomto případě tím, že ve svém dopisu z 26. ledna 1999 neposkytl jasné pokyny.

40. Konečně se OÚS shoduje s Tribunálem v tom, že dobrá či zlá víra na straně žadatele před OÚS není relevantní, pokud jde o posouzení diskreční pravomoci, která je mu přiznána na základě čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94.

41. Proto OÚS odmítá všechny argumenty navrhovatelek a tvrdí, že druhý důvod kasačního opravného prostředku uplatněný navrhovatelkami je v plném rozsahu neopodstatněný.

42. Společnost Schniga zdůrazňuje, že – na rozdíl od tvrzení navrhovatelek – vzhledem k vědecké a technické komplexnosti technického zkoušení žádostí o ochranu přiznává čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94 OÚS nutně širokou diskreční pravomoc při výkonu jeho funkcí. Tato pravomoc zahrnuje možnost, aby OÚS, pokud se domnívá, že nevyjádřil požadavky týkající se zdravotního stavu zkušebního materiálu dostatečně jasně, jako tomu bylo v projednávané věci, souhlasil s „nepředložením“ ve smyslu čl. 61 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2100/94 tím, že přihlašovatelům povolí předložení nového materiálu v nové lhůtě.

2. Posouzení

43. Druhý důvod kasačního opravného prostředku a jeho části se v zásadě zaměřují na závěry Tribunálu – a na odůvodnění, na kterém jsou tyto závěry založeny, které je uvedeno v bodech 62 až 80 napadeného rozsudku – podle kterých odvolací senát tím, že rozhodl, že OÚS porušil čl. 61 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2100/94, když povolil KSB, aby předložilo nový rostlinný materiál namísto toho, aby žádost v souladu s uvedeným ustanovením zamítl, vyložil nesprávně rozsah pravomoci svěřené OÚS na základě čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94. Podle navrhovatelek by takové povolení mohlo vyplynout pouze z navrácení do původního stavu, jak je stanoveno v článku 80 uvedeného nařízení – o které však KSB nepožádalo.

44. Bez dalšího je třeba připomenout, že podle čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94 má OÚS pravomoc stanovit prostřednictvím obecných pravidel nebo požadavků v konkrétním případě, kdy, kde a v jakém množství a jakosti je třeba předložit materiál pro technické zkoušení, jakož i referenční vzorek.

45. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že jelikož čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94 přiznává OÚS pravomoc definovat kvantitativně i kvalitativně materiál, který mu musí být předložen pro technické zkoušení, které samo o sobě vyžaduje komplexní vědecké a technické posouzení, musí být OÚS přiznána při použití tohoto ustanovení určitá míra diskreční pravomoci [8].

46. Podle mého názoru je relativně široká diskreční pravomoc v tomto ohledu nejen oprávněná a implicitně vyjádřená v samotném znění čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94, ale odráží se rovněž v čl. 61 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení, který OÚS umožňuje, aby souhlasil s tím, že nebude dodržen jeho požadavek ve smyslu čl. 55 odst. 4 nařízení, a tudíž se zabrání tomu, že bude muset žádost zamítnout [9].

47. Domnívám se, že Tribunál v tomto ohledu při definování rozsahu diskreční pravomoci přiznané čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94 v bodech 63 až 65 napadeného rozsudku správně uvedl, že diskreční pravomoc zahrnuje právo OÚS, pokud to bude považovat za nezbytné, definovat předběžné podmínky pro přezkum žádosti o odrůdové právo Společenství, za předpokladu, že lhůta, ve které musí žadatel vyhovět požadavku v konkrétním případě, dosud neuplynula.

48. V tomto kontextu Tribunál mohl v bodě 64 napadeného rozsudku rozhodnout – a přitom by se nedopustil nesprávného právního posouzení – že je v souladu se zásadou řádného úředního postupu i s nezbytností zajistit řádný průběh a účinnost řízení, aby OÚS, pokud má za to, že nepřesnost, na kterou poukázal, může být napravena, měl možnost pokračovat v průzkumu žádosti, která k němu byla podána, a nebyl v takovém případě povinen tuto žádost zamítnout.

49. Tribunál též správně v bodu 65 napadeného rozsudku zdůraznil, že žadatelé musí být schopni jednoznačně seznat svá práva a povinnosti a podle toho jednat, což je požadavkem vlastním zásadě právní jistoty [10]. Vzhledem k tomu, že OÚS je jakožto orgán Evropské unie vázán požadavky právní jistoty coby obecné zásady práva Evropské unie, Tribunál mohl – na rozdíl od tvrzení navrhovatelek – aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, rozhodnout, že OÚS byl oprávněn sám se přesvědčit, že jeho požadavky v konkrétních případech jsou jasné, takže odpovědnost za nevyhovění těmto požadavkům leží výlučně na žadateli.

50. Ačkoli navrhovatelky tvrdí opak, nic v napadeném rozsudku nicméně nenaznačuje ani neimplikuje, že pravomoc OÚS je plně diskreční a vyňatá z jakéhokoliv hierarchického nebo soudního přezkumu.

51. Podle mého názoru se tak Tribunál v tomto ohledu nedopustil nesprávného právního posouzení při definování rozsahu diskreční pravomoci svěřené OÚS na základě čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94.

52. V následujících bodech napadeného rozsudku Tribunál přikročil k posouzení okolností projednávané věci ve světle výše popsané míry diskreční pravomoci.

8 — V tomto smyslu viz rozsudek Schräder v. OÚS uvedený výše v poznámce pod čarou 5, bod 77, a moje stanovisko v uvedené věci, bod 25; viz rovněž mimo jiné rozsudek ze dne 14. ledna 1997, Španělsko v. Komise, (C-169/95, Recueil, s. I-135, body 33 a 34).

9 — Obdobně viz skutečnost, že OHIM má širokou diskreční pravomoc v tom, že může vzít v úvahu skutkové okolnosti a důkazy, které byly uplatněny nebo předloženy opožděně. Viz rozsudek ze dne 13. března 2007, OHIM v. Kaul (C-29/05 P, Sb. rozh. s. I-2213, bod 42).

10 — V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. července 1981, Gondrand a Garancini (169/80, Recueil, 1931, bod 17; viz rovněž rozsudky ze dne 15. února 1996, Duff a další (C-63/93, Recueil, s. I-569, bod 20), a ze dne 14. dubna 2005, Belgie v. Komise (C-110/03, Sb. rozh. s. I-2801, bod 30).

53. V této souvislosti Tribunál – především v bodech 69 a 72 napadeného rozsudku – klasifikoval jak dopisy z 26. ledna 1999 a 25. března 1999, tak e-mail ze dne 13. června 2001, kterými OÚS komunikoval s KSB v průběhu řízení před OÚS, jako korespondenci obsahující požadavek v konkrétním případě ve smyslu čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94.

54. V tomto ohledu je třeba odmítnout argument navrhovatelek, podle kterého se takové požadavky mohou týkat pouze samotného materiálu, ale nikoliv listinných důkazů ohledně jeho kvality, například rostlinolékařských dokladů osvědčujících zdravotní stav materiálu. Jelikož se taková dokumentace týká – jak Tribunál správně uvedl – kvality materiálu, který musí být předložen, bylo by příliš formalistické a v rozporu s výše uvedenou širokou diskreční pravomocí svěřenou OÚS na základě čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94, mimo jiné pro účely stanovení kvality materiálu, který má být předložen, aby byla vyloučena možnost vznést na základě tohoto ustanovení takový požadavek.

55. I kdyby požadavek obsažený v dopise ze dne 23. března 1999 měl být vykládán jako oddělený individuální požadavek, který se týká pouze dokladu o zdravotním stavu materiálu, který měl být předložen, nikoliv kvality materiálu jako takové, jak tomu bylo v případě požadavku v předchozím dopisu ze dne 26. ledna 1999, jak tvrdí navrhovatelky, není zjevné – a navrhovatelky to ani dále neodůvodňovaly – do jaké míry by postup v podobě dvou oddělených požadavků („štěpení“) šel nad rámec mezí stanovených v čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94.

56. Pokud jde o výtku navrhovatelek, podle které Tribunál pochybil, když rozhodl, že OÚS byl oprávněn povolit nové předložení materiálu prostého virů poté, co uplynula lhůta pro předložení materiálu a bylo definitivně jasné, že materiál nebyl prostý virů, je třeba zdůraznit, že Tribunál v bodech 74 a 75 napadeného rozsudku souhlasil s názorem zastávaným OÚS v e-mailu ze dne 13. června 1999 – který OÚS zastává rovněž v tomto řízení před Soudním dvorem – že pokyny obsažené v jeho dopisech z 26. ledna 1999 a 25. března 1999 nebyly dostatečně přesné na to, aby bylo pro KSB nepochybné, že materiál, který má být předložen, musí být prostý virů. V bodě 76 napadeného rozsudku dále rozhodl, že OÚS tím, že KSB požádal, aby předložilo nezbytné rostlinolékařské osvědčení „co nejrychleji“, nestanovil konkrétní lhůtu, ve které mělo KSB toto osvědčení předložit.

57. Ve světle uvedených posouzení skutkového stavu, která, jako taková, nemohou být v řízení o kasačním opravném prostředku před Soudním dvorem zpochybněna, podle kterých existovala nejasnost v souvislosti s tím, že materiál, jenž měl být předložen pro technické zkoušení, měl být prostý virů, byl podle mne s ohledem na výše uvedené zásady řádného úředního postupu a právní jistoty [11] Tribunál oprávněn konstatovat – aniž se dopustil nesprávného právního posouzení – že bylo v diskreční pravomoci OÚS upřesnit své předchozích požadavky v tomto ohledu a povolit předložení nového materiálu prostého virů ve svém e-mailu ze dne 13. června 1999.

58. Vzhledem k tomu, že navrhovatelky dále uplatňují porušení článku 80 nařízení č. 2100/94, který stanoví postup navrácení do původního stavu, postačí uvést, že zaprvé KSB ve skutečnosti nepožádalo o uvedení do původního stavu podle uvedeného ustanovení a zadruhé, že – jak správně uvedl OÚS – podmínka stanovená v uvedeném ustanovení, která se týká nedodržení lhůty, nebyla nikdy, ve světle nedostatku jasnosti ohledně lhůty pro předložení rostlinného materiálu, jednoznačně splněna, jelikož – jak vyplývá z výše uvedených úvah – OÚS má pravomoc povolit předložení nového rostlinného materiálu v rámci jednoho a téhož řízení o žádosti a bez zamítnutí původní žádosti, nebylo nutné navrátit právo na předložení rostlinného materiálu do původního stavu na základě článku 80 nařízení č. 2100/94.

59. Důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení uvedeného ustanovení musí být v důsledku toho zamítnut.

11 — Viz výše, body 47 až 49.

60. Konečně na rozdíl od toho, co v tomto kontextu tvrdí navrhovatelky, se Tribunál žádným způsobem nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 80 napadeného rozsudku odmítl tvrzení, že KSB nejednalo v dobré víře, jako neúčinné, jelikož taková otázka byla nerelevantní s ohledem na otázku zkoumanou Tribunálem, zda se OÚS pohyboval v rámci diskreční pravomoci, která je mu přiznána na základě čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94, aby napravil nepřesnosti svých požadavků v konkrétním případě.

61. Ve světle výše uvedeného je podle mého názoru třeba druhý důvod kasačního opravného prostředku, vycházející z porušení čl. 55 odst. 4 nařízení č. 2100/94 ve spojení s čl. 61 odst. 1 písm. b) a článkem 80 uvedeného nařízení rovněž zamítnout jako neopodstatněný.

62. Na základě všech výše uvedených úvah mám za to, že kasační opravný prostředek musí být zamítnut v plném rozsahu.

VII – K nákladům řízení

63. Článek 69 odst. 2 jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 jednacího řádu, stanoví, že se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že OÚS a Schniga požadovaly náhradu nákladů řízení a navrhovatelky neměly ve věci úspěch, je důvodné navrhovatelkám uložit náhradu nákladů řízení.

VIII – Závěry

64. Z výše uvedených důvodů navrhuji, aby Soudní dvůr:

„1. kasační opravný prostředek zamítl a

2. uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení.“